

Blokové schéma člověka

Bohumír Tichánek

- Nejprve rozhodnout o prostoru, ve kterém žijeme a pak zjistit, že takový nelze matematizovat? Iracionality sice lze zaokrouhlit a použít je racionálně. Jenže pak svět není spočítatelný...
- Nepracuji v Euklidově prostoru, v němž by objekty měly působit na lidské smysly a tím nám dávat zážitky. **Konečnou** délku obvodu kružnice v něm nevyjádří číslo **konečné** velikosti...
- Nevyřešeným problémem jsou i vjemy vesmírných objektů, které vidíme nízko nad obzorem. Vědomí sleduje zvětšený vycházející Měsíc - jinak než kamera. A refrakce prokazuje naopak optické zmenšení objektů.
- Vycházím z určujícího přístupu, že hmota vzniká v naší představě, v lidském vědomí.

* * *

OBSAH

0. Smysl práce

0.1. Klasický názor - I

0.2. Virtuální realita - II

0.2.1. Nezávislé vesmíry

0.3. Užitý přístup

1. Úvod

2. Blokované schéma člověka

2.1. - 2.6. Pozorovatel – Mysl, hmotné představy – Převodník – Procesor – Všeobecná paměť prostoru – Časová základna

3. Blokované schéma mnoha tvorů

4. Návaznost opakovaných životů

4.1. Příklad

4.2. Nestranné srovnání dvou postav

4.3. Hodnocení první z postav Janem Nerudou

5. Závěr

Literatura, odkazy

* * *

0. Smysl práce

Hledám způsob, jakým nejvlastnější část lidského já, pozorovatel, získává vjem - představu hmotného světa. Názory na vzduch, na své tělo, prostě na veškerou hmotu. Nabízejí se dva známé principy:

~ Smyslové zážitky jsou zapříčiněné hmotou (klasický názor - I.)

~ Hmota je až následkem smyslových zážitků (virtuální realita - II.) [1][2][3]

Nad světem, jako virtuální realitou, roku 2007 uvažoval vědec Brian Whitworth [1]

Nebo postačí současná internetová druhá existence? [2]

Také:

If the universe is a computer running along conventional programming lines, then who are we? [3]

0.1. Klasický názor - I

Fyzika nezakazuje jiné vesmíry, předpokládá je. Pokud vnímané smyslové zážitky určuje okolní hmota, která je rozložená stále dál, do dalších galaxií, pak kde hledat jiné vesmíry?

Jsou-li umístěné mnohem dál od našeho Vesmíru, pak přece se nacházejí ve společném 3D prostoru, který vnímáme. Pak zřejmě nejde o jiné vesmíry. Stejně budou mít jiný počet geometrických rozměrů.

Je-li tomu jinak, a jiné vesmíry jsou mimo náš Vesmír - pak je situace lidskému posuzování snad až nepřijatelná. Vnímáme, že náš Vesmír zabírá veškerý prostor, a jak potom můžeme jiné vesmíry předpokládat?

Jsou-li fyzikovi přece jen představitelné, a my se s nimi nemůžeme nijak spojit, pak věda by mohla

dbát vyvrátitelnosti tohoto názoru. Jednou se s nimi nějak spojíme! Pak by vlastně nebyly jiným vesmírem, ale patřily by do našeho vnímání. Opět by šlo o společný jeden vesmír.

Problematika je zajisté nesrovnatelně složitější, zde však uvažuji nejjednoduššími smyslovými představami, mechanickými modely. Dbám jejich důležitosti; svět nám není předkládaný matematickými rovnicemi, i když je věda úspěšně tvoří a Vesmíru předepisuje.

0.2. Virtuální realita - II

Smyslové vjemy at' jsou následkem infromatického působení na naše vědomí. Pokud by ze světa zmizel poslední vnímající tvor, pak by žádná hmota nemohla být uvažována.

Televizor nám dává vjemy, podobně jako skutečný svět. Sestavu televizoru vystihuje blokové schéma činnosti, a totéž lze hledat pro svět, jenž na vědomí pozorovatele působí.

V posledních desítkách let jsme obeznámeni se záležitostmi virtuální reality – umělé napodobeniny světa. Lze ji vážně posuzovat ve spojitosti s existencí celého našeho Vesmíru. Mohla by být provozována Vyšší civilizací, do které by se naše vědomí, v souladu s duchovními přístupy, po smrti vracelo.

0.2.1. Nezávislé vesmíry

At' je svět daný působením informatiky na vědomí tvora. Pak jedno vědomí lze podrobit vnímání prostoru 2D, jiné zase 3D a další 4D. Skupina několika vědomí je podrobená například vnímání 4D prostoru, přísně a bezchybně provozovanému na základě matematických konstrukcí. Skupina žije ve 4D vesmíru, aniž by jí umělá konstrukce takové reality umožnila napojit se na jiné systémy, např. na 2D vesmír.

Neznám důvod, který by vylučoval podobnou možnost existence našeho světa.

Pojetí světa - promyšleně stvořené skutečnosti - opravňuje fyziku seriózně **uvažovat o větším množství současných vesmírů**, než je jenom ten náš. Konstrukci světa tam určují údaje posílané do vědomí tvora, a on nemá možnost nahlédnout do jiného vědomí, do jiného světa. Takhle mu lze vytvořit svět, který dočasně neopouští.

Ztrácí se námitka - kde by ty další vesmíry byly umístěné!

0.3. Užitý přístup

Běžně posuzujeme člověka jako tvora. Hledáme jeho podobnost či odlišnost od jiných tvorů - žížaly, lidoopa, velryby. Teplokrevní, studenokrevní, obratlí, bezobratlí, jejich pohyb, získávání energie, rozmnožování a podobně.

Zkusme jinak. Představme si tvora z jiné planety, který oceňuje pohodlnou dopravu na Zemi - osobními auty. At' si jedno přiveze na svou planetu. Protože však nedomyslel všechno, neuvědomil si, že v jeho hornaté zemi se vozidlo neuplatní. Potřebuje silnice.

Konstruktor či opravář auta uvažuje převodovku, diferenciál, avšak celý systém potřebuje něco dalšího navíc. Silnice s jejich značením, mosty, svodidla, dopravní policii, a náročný systém, jenž zaručí dodávky pohonných hmot.

Člověka lze sice posuzovat jako tvora s pokožkou, kostrou, krevním oběhem a tak dál. Navíc však uvážím systém, ve kterém se nalézá. V prvním posouzení žije v lineárním prostoru stálé délky a rovnoměrného času. Později se ukáže důležitost stálé rychlosti světla, jak bývá zjištěna, a z ní vyplyne souvislost existence s pohybem - se změnami času, de Broglieovými vlnami, atd.

Představené blokové schéma tedy neukáže člověka jakoby zkonstruované auto ¹⁾, nýbrž člověka dohromady se světem, v němž je zařazen. V podobnosti s rozvinutým systémem silniční dopravy.

¹⁾ Medicínský projekt řešil MUDr. Jiří Kofránek, Csc, (odpovědný řešitel projektu, Laboratoř biokybernetiky a počítačové podpory výuky lékařské f. UK). Tým zpracoval několik souvislostí chodu lidského organismu do sestavy, jež je podobná blokům elektronických přístrojů. Obsahuje desítky schémat s příslušným lékařským popisem ([6 MB, 120x A4 pdf](#)). Vyjímám několik vět:

e-Golem: lékařský výukový simulátor fyziologických funkcí člověka:

~ *Základní struktura matematického modelu fyziologických funkcí člověka* ~

~ podrobný popis rovnic simulačního modelu a odladěná schémata modelu ~

Jádrem každého simulátoru je matematický model. Obdobně jako je jádrem letového simulátoru model letadla, tak i jádrem lékařského simulátoru je model fyziologických funkcí člověka. Zahrnuje cirkulaci, dýchání, ledviny a příslušnou neurohumorální regulaci.

Základní schéma komplexního modelu fyziologických funkcí člověka implementované v prostředí Simulink – skládá se ze 40 navzájem propojených bloků. Obrázek v elektronické verzi obsahuje dostatečné podrobnosti.

1. Úvod

Lidské Já – naše vědomí, patří k našemu tělu. Ale tento názor lze rozšířit, a nejen na jiné tvory.

Naše vědomí se vztahuje i k dalším částem Vesmíru. Někdy nás bolest pokožky přesvědčí o tom, čím jsme - tělo je nám zásadní. Ale jindy se smíříme se stříháním nehtů či dokonce ve dne jdeme s radostným očekáváním ke kadeřnici. Zkrátí nám vlasy, a ač patřily k našemu tělu, jsme spokojeni. Jindy matku bolí, co špatného se stalo s jejím dítětem. I cizí hmota vzdálených delfínů, polí a skal patří do našeho vědomí. Krev, co z nás vytekla, to už nejsme my?

Lidské Já je tvořeno jistým vnímáním sama sebe, Pozorovatelem. Naopak Předkladatele myšlenek - mysl, lze chápat jako podklad, rozdílný od našeho Já. Ostatně, naše Já v dětství bývá stejné jako později. Kdežto schopnost posuzování, přemýšlení, časem narůstá, ale ke stáří může klesat. Myšlení určuje mozek, kdežto původ vlastního Já lze hledat skrytěji.

2. Blokované schéma člověka

Dál zde probírám všechny jednotlivé bloky 2.1. až 2.6. (obr. 1).

2.1. POZOROVATEL

Mohl by pozorovatel ²⁾ být příčinou, proč je tu „hmotný“ Vesmír? Můžou být jeho názory dané proudem údajů, které nezískává z hmotného Vesmíru? Nýbrž jako výsledek nadřazené informatiky. Zatím máme před sebou mnoho otázek. Např. zásadní – jak s příčinami pohybu galaxií? Pohybují se pod neznámými vlivy, jejichž souvislosti astrofyzika nyní označuje jako „temnou hmotu“.

Nejsme schopni 4D vnímání. Proč má Vesmír právě tři délkové rozměry, rozhodla o tom konstrukce?

Některé vlivy hmoty jsou nám přivedeny do vědomí - jako bolest, jako slast. Ale jiné nám takto připojeny do vědomí nejsou. Ani například zodpovědnost - jako nutnost pochopení, že pro celkovou spokojenost bývá nutné se starat i o mnoho další hmoty světa, o další souvislosti.

Na pozorovatele, v nás, působí veškerá hmota. Ovšem některá nám nic moc pocítit nedá, není napojená na naše vědomí: naše vlasy, skály vzdálených hor, řeka druhého konce světa.

²⁾ Třetí složka --- tichý **pozorovatel**, vykazuje během života hmotného těla jen malou aktivitu. (Poněkud aktivována může být pouze tehdy, pokud zakoušíme silné pozitivní emoce, např. nesobeckou lásku, obdiv ke kráse, atd.). Nejdůležitější kosmická (transcendentní) úloha této složky je však zcela nezávislá na těle. [4]

2.2. MYSL - HMOTNÉ PŘEDSTAVY

Vjemy hmoty neodvozuji z jejího rozložení v Euklidově prostoru. Ať je Vesmír uschovává v diskrétní formě (viz 2.5.) a do vnímání tvora ať přicházejí zpracované způsobem (viz 2.3.), který hodnotí informatika.

2.3. PŘEVODNÍK (body převádí na perspektivu spojitého prostoru)

Tvor potřebuje k úspěšnému přežití informace o svém okolí. Ryby nebývají vybavené k pozorování světla hvězd - však si ani nechystají kosmické koráby k dalekým cestám, zřejmě o existenci dalších vzdálených světů nic nevědí. A co velryby – keporkaci? I nám bývá potřebnější dozvědět se, co se děje v největší blízkosti deseti metrů nebo deseti kilometrů. Děj vzdálený tisíce kilometrů už nemívá, moc často, na nás přímé dopady.

Tímto způsobem pracuje perspektivní prostor; zdůrazňuje blízké děje. Uplatňuje se nejen u zraku, ale i u sluchu.

Doceňuje věda geometrii smyslového vnímání? Ve vjemech hledám zdůvodnění, proč se starověcí řeční učenci domnívali, že svět se skládá z oddělených bodů. Ovšem nesledovali, že bodovou

geometrii lze převádět do perspektivní geometrie. Převodem se nemění souřadnice bodu na pravoúhlých osách ani jeho vzdálenost od počátku ([IIv](#), [IIIv](#)). Tento přístup opravňuje posuzovat náš svět jako promyšleně vytvořený.

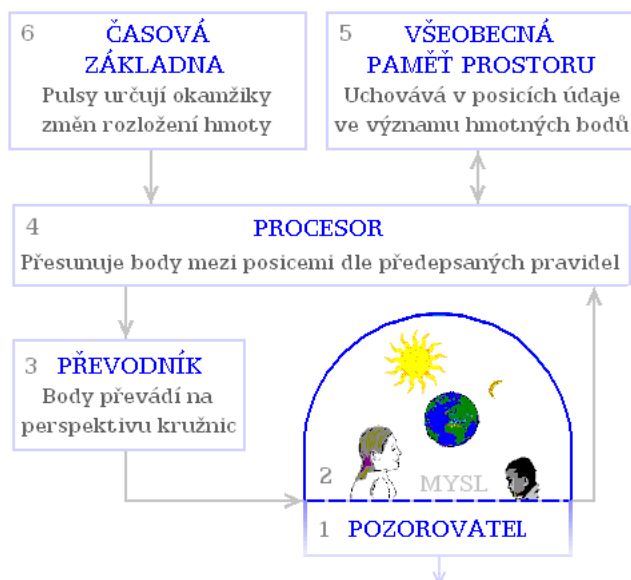
2.4. PROCESOR (přesunuje body mezi posicemi dle předepsaných pravidel)

Světový prostor lze přirovnat k rastru obrazovky. Dnešní obrazovky LCD tvoří obraz z naprosto oddělených bodů, ne jako staré vakuové obrazovky. Tím vystihují bodový (diskrétní) prostor matematiky.

Prostor lze vysvětlovat tak, jak nám jej smysly představují - jako spojitý. Jenže pak nenacházíme podstatu nebo aspoň definici času, ani geometrickou konstrukci vícerozměrných prostorů. Teprve rozlišování pulsů, které dodává časová základna, na využitě nebo nevyužitě k pohybu, přibližuje až i k [definici času](#).

Processor přemísťuje body v rastru (v mřížce) dle nachystaných zákonů. Okamžiky změn mu nabízejí pulsy časové základny, jež pravidelně vznikají (viz 2.6.).

2.5. VŠEOBECNÁ PAMĚŤ PROSTORU (uchovává v posicích údaje ve významu hmotných bodů)

Existenci vícerozměrných prostorů lze srozumitelně vysvětlovat mechanickými modely. Sestavují je **z oddělených bodů**. Našemu smyslovému vnímání se přiblíží čtyřrozměrný i ještě bohatší prostor. (Viz [4D krychle](#)).

Obr. 1. Blokové schéma člověka. Navazuje na [Model diskrétního časoprostoru - VIIv](#)

2.6. ČASOVÁ ZÁKLADNA (pulsy určují okamžiky změn rozložení hmoty)

- Někdy se pohybujeme rychle, ale jindy zase pomalu nebo se zastavíme. Pak k čemu časová základna, která rychlosti dějů stabilizuje?

- Jenže fyzika poznala rychlost světla jako konstantní - neproměnnou veličinu. A k tomu rychlost pohybu se ukázala být propojená s intenzitou plynutí času. Spolupracují jako dvojité rybí měchýř.

Nejen stálou rychlost světla, ale i provázání času s prostorem lze úspěšně vysvětlovat zavedením zdroje pulsů - časovou základnou Vesmíru. Spolupůsobí na tvorbě vjemů hmoty. Kdežto ponechávat axiomy speciální teorie relativity a příčinu Lorenzových transformací bez zdůvodnění - to nám neprospívá. Nabídnutý generátor pulsů přibližuje záležitost, jež nevnímáme svými smysly.

3. Blokové schéma mnoha tvorů (obr. 2)

1 POZOROVATEL - nezávislý na těle - A, B, C, ...

2 MYSL, HMOTNÉ PŘEDSTAVY - vjemy hmoty. Neodvozuji je z rozložení hmoty Euklidova prostoru

3 PŘEVODNÍK - pravoúhle uspořádané body přepočítává na perspektivu oblých kružnic

4 PROCESOR - přesunuje body mezi posicemi podle předepsaných pravidel

5 VŠEOBECNÁ PAMĚŤ PROSTORU - Akáša³⁾ - uchovává v posicích údaje ve významu hmotných bodů

6 ČASOVÁ ZÁKLADNA – tvoří pulsy, jež určují okamžiky změn rozložení hmoty.

³⁾ Akáša (sanskrt) - stavební látka stvoření, která souvisí s prostorem. [5]

Obr. 2. Blokové schéma tvorů

Časovou základnu navrhuji společnou všem dějům, všem tvorům, tak jak Sluneční soustavu dosud předpokládáme a známe.

Údaje o bodech hmoty schraňuje Akáša. Pokud nemaže minulé umístění, pak se nabízí, že jednou najdeme způsob cesty do záznamu minulosti. Pouhý záznam by nějakými dalšími změnami neohrozil, nezměnil naši současnost. Jenže jsou známy i názory o mnohem promyšlenější sestavě Vesmíru, než kterou dosud běžně uvažujeme.

Psychologie nepopisuje podstatu vědomí sama sebe – konstrukci Pozorovatele. Vědomí lze předpokládat sestavené z hmoty o jiné podstatě, než kterou běžně pozorujeme.

4. Návaznost opakovaných životů

Svět, určený smyslovými zážitky a ne hmotou, je nutně promyšleně stvořený. To směřuje k názoru, že lidský život je nejen skrytě pozorovaný, ale i vyhodnocovaný. Lze sledovat činy a i úmysly, způsoby uvažování s konkrétními myšlenkami. Následně pak zhodnotit shodu a neshodu se zákony, platnými ve Vesmíru. Z toho vyplyne výbava či snad osudový předpoklad pro tutéž bytost - pokud se objeví v dalším pozemském životě.

4.1. Příklad

Sdělení, o následnosti dvou konkrétních postav české literatury, pak vyžadovalo hledat logickou souvislost. Ta zásadně zvýší přínos strohému poznatku o převtělení. Ve svých důsledcích upřesní prospěšné a neprospěšné - správné a nesprávné způsoby lidského myšlení, mluvení a jednání.

- Původně - nadaný český literát 19. století vložil do své tvorby i nepříliš uctivé verše o starověkém slovanském božstvu. Kromě toho žil i ve vyhnanství a zemřel v nevysokém věku.
- Následně - nadaný český literát 20. století měl postavu o velmi malé výšce, a jeho obličej vyznačoval jakousi rozpačitost. Lze posoudit možnou souvislost a následek nedodržení zásady - **úcta je základem vztahů ve Vesmíru**, tím spíše k vysoko postaveným bytostem. Kromě toho šel i do exilu a zemřel v nevysokém věku.

Shodu křestních jmen, v obou životech, nezjišťuji jako obvyklou.

4.2. Nestranné srovnání dvou postav

Je zajímavé narazit na [text blogu](#), jehož autor hodnotí obě tyto postavy českých dějin jako podobné (v posledním odstavci). Přitom blog nesleduje skryté záležitosti duchovního poznání. Tím je výsledek jeho porovnání nestrannější.

4.3. Hodnocení první z postav Janem Nerudou - [PDF](#)

5. Závěr

Původ světa, poskytovaného nám skrytou civilizací, nijak nezmenšuje osudovou důležitost lidského pobytu v něm! Svou budoucnost určujeme současnými rozhodnutími, bez ohledu na dvě nabídky vysvětlení světa:

- dosavadní fyzikou dle Euklidova prostoru a z něj odvozených - zakřivených,
- bodovým prostorem s časovou základnou a perspektivou bez matematických iracionalit.

Poznání promyšlené sestavy Vesmíru seznámí s [dalšími zákony](#), jež jsou do něho vestavěné.

* * *

Nalézání pravdy, skrývající se v lidském nitru, nemá nic společného s náboženstvím, s tradicí či s minulostí. Pravda je osobní realizace a člověk poctivě hledající absolutní svobodu k ní musí dojít.

Zbabělec se schová za svůj materialistický náhled, zůstane raději ve svém "reálném" světě a nepozná klam, iluzornost a síly, jež hýbají s jeho domnělou osobností.

[Tajemství řádu nevědomí](#) - Jaromír Medo

Literatura, odkazy

[1] <http://arxiv.org/pdf/0801.0337>

[2] <http://secondlife.com/whatis/?lang=en-US>

[3] <http://www.bottomlayer.com/>

[4] Věda o bohu - Milan Rýzl. Vyd. GEMMA89, s. 25. (Orig. The Scientific Investigation of God)
Překlad Lubor Kysučan

[5] Malý mystický slovník naučný - Květoslav Minařík. CANOPUS, Praha 1992, s. 15

